

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ এই আইৰণ এজেড (কলিযুগী) পাহাৰক গ'ল্ডেন এজেড (স্বৰ্ণীম যুগৰ) কৰি তুলিব লাগে, পুৰুষাৰ্থ কৰি নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে ফাষ্টক্লাচ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) চীট (আসন) ৰিজাৰ্ভ (সংৰক্ষণ) কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ দ্বায়িত্ব-কৰ্তব্য কি? কোনটো দ্বায়িত্ব পালন কৰিবলৈ পিতা সংগমত আহিবলগীয়া হয়?

উত্তৰ: বেমাৰী আৰু দুখী সন্তানসকলক সুখী কৰি তোলা, মায়াৰ জালৰ পৰা উলিয়াই সুখ দিয়া – এয়া হৈছে পিতাৰ দ্বায়িত্ব-কৰ্তব্য, যিটো সংগমতহে পিতাই পালন কৰে। পিতাই কয় - মই আহিছো তোমালোক সকলোৰে বেমাৰ দূৰ কৰিবলৈ, সকলোৰে ওপৰত কৃপা কৰিবলৈ। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি 21 জন্মৰ কাৰণে নিজৰ উচ্চ ভাগ্য গঢ়ি লোৱা।

গীত: ভোলে'নাথ সে' নিৰালা.....(ভোলানাথতকৈ অনন্য.....)

ওঁম শান্তি। ভোলানাথ শিৱ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) - ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ দ্বাৰা পিতাই কয় - এয়া ভেৰাইটি (বৈচিত্ৰ্যময়) ভিন্ন-ভিন্ন ধৰ্মৰ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ নহয় জানো। এই কল্প বৃক্ষ অথবা সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য সন্তানসকলক বুজাই আছোঁ। গীতটিতো এওঁৰ মহিমা কৰা হৈছে। শিৱবাবাৰ জন্ম ইয়াত, পিতাই কয় - মই ভাৰতলৈ আহিছোঁ। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে শিৱবাবা কেতিয়া আহিছিল? কিয়নো গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। দ্বাপৰৰতো কথাই নাই। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও মই আহি এই জ্ঞান দিছিলো। এই বৃক্ষৰ দ্বাৰা সকলোৱে জ্ঞাত হৈ যায়। বৃক্ষজোপাক ভালদৰে চোৱা। সত্যযুগত যথায়থ দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল, ত্ৰেতাত ৰাম-সীতাৰ। বাবাই আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য শুনায়। সন্তানসকলে সোধে - বাবা, আমি মায়াৰ জালত কেতিয়া আবদ্ধ হ'লোঁ? পিতাই কয় - দ্বাপৰৰ পৰা। ক্ৰমান্বয়ে আকৌ অন্য ধৰ্মবোৰ আহে। গতিকে হিচাপ কৰিলে বুজিব পাৰি যে এই সৃষ্টিলৈ আমি পুনৰ কেতিয়া আহিম? শিৱবাবাই কয় মই 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহিছোঁ, সংগমত নিজৰ দ্বায়িত্ব পালন কৰিবলৈ। যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে, সকলোৱে দুখী, তাৰ ভিতৰতো বিশেষকৈ ভাৰতবাসী। ড্ৰামা অনুসৰি ভাৰতকে মই সুখী কৰি তোলা। পিতাৰ কৰ্তব্য হৈছে সন্তানসকল বেমাৰত পৰিলে তেতিয়া দৰব-পাতি দিয়া। এইটো হৈছে বহুত ডাঙৰ বেমাৰ। সকলো বেমাৰ মূল হৈছে এই 5 বিকাৰ। সন্তানসকলে সোধে কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল? দ্বাপৰৰ পৰা। ৰাৱণৰ কথা বুজাব লাগে। ৰাৱণক দেখা পোৱা নাযায়। বুদ্ধিৰে বুজিব পাৰি। পিতাকো বুদ্ধিৰে জানিব পাৰি। আত্মা মন-বুদ্ধি সহিত আছে। আত্মাই জানে যে মোৰ পিতা হৈছে পৰমাত্মা। আত্মাহে দুখ-সুখ, পদাৰ্থৰ প্ৰভাৱত আহে। যেতিয়া শৰীৰ থাকে তেতিয়া আত্মাৰ দুখ হয়। এনেকৈ নকয় যে মোক পৰমাত্মাক দুখী নকৰিবা। পিতাইও বুজায় যে মোৰো ভূমিকা আছে, কল্পই-কল্পই সংগমত আহি মই ভূমিকা পালন কৰোঁ। যিসকল সন্তানক মই সুখলৈ পঠিয়াইছিলো, তেওঁলোক দুখী হৈ গ'ল সেইবাবে পুনৰ ড্ৰামা অনুসৰি মই আহিবলগীয়া হয়। বাকী কাছ-মৎস অৱতাৰ এইবোৰ কথা নাই। এনেকৈ কয় যে পৰশুৰামে কুঠাৰ লৈ ক্ষত্ৰিয়সকলক মাৰিলে। এই সকলোবোৰ হৈছে মিছা কথা। গতিকে এতিয়া পিতাই বুজায় - মোক স্মৰণ কৰা।

এয়া হৈছে জগত অশ্বা আৰু জগত পিতা। মাদাৰ আৰু ফাদাৰ কাষ্ট্ৰী (মাতা-পিতাৰ দেশ) বুলি নকয় জানো। ভাৰতবাসীয়ে স্মৰণো কৰে - তুমিয়ে মাতা-পিতা..... তোমাৰ কৃপাতেই অপাৰ সুখ যথায়থ পাই আছোঁ। বাকী যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব। যেনেকৈ বায়স্ক'প (চিনেমা) চাবলৈ গ'লে ফাষ্টক্লাছত ৰিজাৰ্ভেচন (প্ৰথম শ্ৰেণীত সংৰক্ষণ) নকৰে জানো। পিতাইও কয় সূৰ্যবংশী বা চন্দ্ৰবংশী য'তে চিট ৰিজাৰ্ভ (আসন সংৰক্ষণ) কৰা, যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমানই পদ পাব পাৰে। সেয়েহে সকলো বেমাৰ দূৰ কৰিবলৈ পিতা আহিছে। ৰাৱণে সকলোকে বহুত দুখ দিছে। কোনো মনুষ্যই মনুষ্যৰ গতি-সংগতি কৰাব নোৱাৰে। এয়া হৈছেই কলিযুগৰ অন্তৰ সময়। গুৰু লোকসকলে শৰীৰ এৰি পুনৰ ইয়াতেই পুনৰ্জন্ম লয়। তেন্তে তেওঁলোকে আনৰ কি সংগতি কৰিব! ইমানবিলাক গুৰু মিলিত হৈ পতিত সৃষ্টিক পালন কৰি তুলিব জানো? গৌৰৱৰ্দ্ধন পৰ্বত বুলি কয় নহয়। এই মাতাসকলে এই আইৰণ এজেড পাহাৰক গ'ল্ডেন এজেড কৰি তোলে। গৌৰৱৰ্দ্ধনৰ আকৌ পূজাও কৰে, সেয়াতো হৈছে তত্বৰ পূজা। সন্ধ্যাসীসকলেও ব্ৰহ্ম অথবা তত্বক স্মৰণ কৰে। এনেকৈ ভাবে যে ব্ৰহ্মই পৰমাত্মা, ব্ৰহ্মই ভগৱান। পিতাই কয় এয়াতো ভ্ৰম হয়। ব্ৰহ্মাওততো আত্মাসকল ডিম্বাকৃতিত থাকে, নিৰাকাৰী বৃক্ষও দেখুওৱা হৈছে। সকলোৰে নিজা-নিজা চেক্সন (শাখা) আছে। এই বৃক্ষৰ ফাউণ্ডেচন (ভেটি) হৈছে - ভাৰতৰ সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজবংশ। তাৰ পাছত বুদ্ধি হয়। মুখ্য হৈছে 4টা ধৰ্ম। গতিকে হিচাপ কৰিব লাগে – কোন-কোন ধৰ্ম কেতিয়া আহে? যেনেকৈ গুৰুনানক 500 বছৰ আগতে আহিছিল। এনেকুৱাতো নহয় যে শিখ লোকসকলে 84 জন্মৰ

ভূমিকা পালন কৰে। পিতাই কয় ৪৪ জন কৰল তোমালোক অলৰাউণ্ডাৰ (আদিৰ পৰা অন্তলৈকে ভূমিকা পালন কৰোঁতা) ব্ৰাহ্মণসকলৰহে। পিতাই বুজাইছে যে তোমালোকৰেই অলৰাউণ্ড ভূমিকা আছে। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ তোমালোকেই হোৱা। যিসকল প্ৰথমে দেৱী-দেৱতা হয় তেওঁলোকেই গোটেই চক্ৰ পৰিক্ৰমা লগায়।

পিতাই কয় - তোমালোকেতো বেদ-শাস্ত্ৰ বহুত শুনিল। এতিয়া এয়া শুনা আৰু জজ (নিৰ্ণয়) কৰা যে শাস্ত্ৰ ৰাইট (শুদ্ধ) নে, গুৰুসকল ৰাইট নে পিতাই যি শুনাই সেয়া ৰাইট? পিতাক কোৱাই হয় টুথ (সত্য)। মই সঁচা কথা শুনাওঁ যাৰ দ্বাৰা সত্যযুগ স্থাপনা হৈ যায় আৰু দ্বাপৰৰ পৰা তোমালোকে মিছা শুনি আহিছা গতিকে তাৰ দ্বাৰা নৰক হৈ গ'ল।

পিতাই কয় - মই তোমালোকৰ গোলাম, ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে গাই আহিছা - মই গোলাম, মই তোমাৰ গোলাম..... এতিয়া মই তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱাত আহিছোঁ। পিতাক নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী বুলি কোৱা হয়। গতিকে পিতাই কয় মোৰ কৰ্তব্য হৈছে তোমালোক সন্তানসকলক সদায় সুখী কৰি তোলা। গীততো আছে অগম-নিগমৰ (অহা-যোৱাৰ খেল) ৰহস্য অনাবৃত কৰে.....বাকী ডম্বৰু আদি বজোৱাৰ কোনো কথা নাই। এওঁতো আদি-মধ্য-অন্তৰ সকলো খবৰ শুনায়। পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকল হৈছা এক্টৰছ (ভাৱৰীয়া), মই এই সময়ত কৰণকৰাৱনহাৰ হওঁ। মই এওঁৰ (ব্ৰাহ্মাৰ) দ্বাৰা স্থাপনা কৰাওঁ। বাকী গীতাত যি লিখা আছে, সেয়াতো নাই। এতিয়াতো প্ৰেক্টিকেল (বাস্তৱিক) কথা নহয় জানো। সন্তানসকলক এই সহজ জ্ঞান আৰু সহজ যোগ শিকাওঁ, যোগযুক্ত কৰাওঁ। এনেকৈ কোৱাও হৈছে নহয় যে যোগযুক্ত কৰি তোলাওঁতা, আচল ভৰপূৰ কৰোঁতা, বেমাৰ দূৰ কৰোঁতা.....। গীতাৰো পুৰা অৰ্থ বুজায়। মই তোমালোকক যোগ শিকাওঁ আৰু আনক কেনেকৈ যোগ শিকাৰ লাগে সেয়াও শিকাওঁ। সন্তানসকলে যোগ শিকি পুনৰ আনক শিকায় নহয় জানো। এনেকৈ কয় - যোগৰ দ্বাৰা আমাৰ জ্যোতি জগাই তোলাওঁতা..... এনেকুৱা গীতো কোনোবাই ঘৰত বহি শুনিলে তেতিয়া গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত আহি যাব। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰৰো নিচা বাঢ়িব। কেৱল পৰমাত্মা বা ভগৱান বুলি ক'লে মুখ মিঠা নহয়। বাবা মানেই উত্তৰাধিকাৰ।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বাবাৰ পৰা আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনি আকৌ আনক শুনোৱা, ইয়াকে শংখ ধ্বনি বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰ হাতত কোনো কিতাপ আদি নাই। সন্তানসকলে কেৱল ধাৰণা কৰিব লাগে। তোমালোক হৈছা সঁচা আত্মিক ব্ৰাহ্মণ, আত্মিক পিতাৰ সন্তান। সঁচা গীতাৰ দ্বাৰাই ভাৰত স্বৰ্গ হৈ যায়। সেই ব্ৰাহ্মণসকলেতো বহি কেৱল কথাহে ৰচিলে। তোমালোক সকলো হৈছা পাৰ্বতী, তোমালোকক এই অমৰ কথা শুনাই আছে। তোমালোক সকলোৱে হৈছা দ্ৰৌপদী। তাত কোনো নাওঁ নহয়। তেতিয়া কয় তেনেহ'লে সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব? হেৰ', হয়েই নিৰ্বিকাৰী তেন্তে বিকাৰৰ কথা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। তোমালোকে বুজিব নোৱাৰিবা যে যোগবলৰ দ্বাৰা সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব! তোমালোকে আৰ্গো (তৰ্ক) কৰিবা। কিন্তু এয়াতো হৈছে শাস্ত্ৰৰ কথা। সেইখন হৈছেই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। এইখন হৈছে বিকাৰী সৃষ্টি। মই জানো ড্ৰামা অনুসৰী মায়াই আকৌ তোমালোকক দুখী কৰিব। মই কল্পই-কল্পই নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰিবলৈ আহোঁ। পিতাই জানে যে কল্পৰ আগতে বিচ্ছিন্ন হোৱা মৰমৰ সন্তানসকলেই আহি নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বহি। তেওঁলোকৰ মাজত সেই লক্ষণো দেখিবলৈ পোৱা যায়। এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। তোমালোকে পুনৰ দেৱী-দেৱতা অথবা স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ইয়াত স্কুল যুদ্ধৰ কোনো কথা নাই। অসুৰ নাইবা দেৱতাসকলৰো যুদ্ধ লগা নাছিল। তাততো মায়াই নাই যিয়ে যুদ্ধ কৰাব। আধাকল্প কোনো যুদ্ধ, কোনো বেমাৰ, কোনো দুখ-অশান্তি নাথাকে। তাততো সদায় সুখ, আনন্দই আনন্দ থাকে। তাত চিকিৎসালয় নাথাকে, বাকী স্কুলত পঢ়িবতো লাগেই। এতিয়া তোমালোক প্ৰত্যেকেই ইয়াৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ যোৱা। মনুষ্যই পঢ়ি-শুনি নিজৰ ভৰিত থিয় হৈ যায়। ইয়াৰ ওপৰত কাহিনীও আছে - কোনোবাই সুধিলে তুমি কাৰ পৰা খোৱা? তেতিয়া ক'লে - নিজৰ ভাগ্যৰ খাওঁ। সেয়া হৈছে হৃদয় ভাগ্য। তোমালোকে এতিয়া নিজৰ বেহৃদয় ভাগ্য গঢ়ি তোলা। তোমালোকে এনেকুৱা ভাগ্য গঢ়ি লোৱা যে ২১ জন পুনৰ নিজৰে ৰাজ্য-ভাগ্য ভোগ কৰা। এয়া হৈছে বেহৃদয় সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ, এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কণ্ট্ৰাষ্টটো (পাৰ্থক্য) ভালদৰে জানা, ভাৰত কিমান সুখী আছিল। এতিয়া কি অৱস্থা হ'ল! যিসকলে কল্পৰ আগতে ৰাজ্য-ভাগ্য লৈছিল তেওঁলোকেই এতিয়া ল'ব। এনেকুৱাও নহয় যে যি ড্ৰামাত আছে সেয়াই পাম, তেনেহ'লেতো ভোকত মৰি যাব। এই ড্ৰামাৰ ৰহস্য পুৰা বুজি ল'ব লাগে। শাস্ত্ৰত কোনোবাই কিমান আয়ুস, কোনোবাই আন কিবা লিখি দিছে। অনেক মত-মতান্তৰ আছে। কোনোবাই আকৌ কয় - মইতো সদায় সুখী হওঁৱেই। হেৰ', তোমাৰ কেতিয়াও বেমাৰ নহয় নেকি? তেওঁলোকেতো কয় - ৰোগ আদিতো শৰীৰৰ হয়, আত্মা নিৰ্লেপ হয়। হেৰ', আঘাত লাগিলে তেতিয়া দুখ আত্মাৰে নহয় জানো - এয়া ভালকৈ বুজিবলগীয়া কথা। এয়া হৈছে স্কুল, এজন শিক্ষকেই পঢ়ায়। জ্ঞানো এটাই। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য এটাই, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ। যি ফেইল হ'ব তেওঁলোক চন্দ্ৰবংশীত ওচি যাব। যেতিয়া দেৱতাসকল আছিল তেতিয়া ক্ষত্ৰিয়

নাছিল, যেতিয়া ক্ষত্ৰিয় আছিল তেতিয়া বৈশ্য নাছিল, যেতিয়া বৈশ্য আছিল তেতিয়া শূদ্ৰ নাছিল। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। মাতাসকলৰ বাবেও অতি সহজ। এটাই পৰীক্ষা। এনেকৈও নুবুজিবা যে দেৰিকৈ অহাসকলে কেনেকৈ পঢ়িব। কিন্তু এতিয়াতো নতুনসকল তীব্ৰতাৰে আগবাঢ়ি গৈ আছে। ব্যৱহাৰিক ভাৱে। বাকী মায়া ৰাৱণৰ কোনো ৰূপ নাই, এনেকৈ কোৱা হ'ব - এওঁৰ কামৰ ভূত আছে, বাকী ৰাৱণৰ কোনো প্ৰতিমা বা শৰীৰতো নাই।

ভাল বাৰু, সকলো কথাৰ চেফ্ৰিন (মিঠা সাৰ) হৈছে - মনমনাভৱ। বাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এই যোগ অগ্নিৰে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পিতা গাইড (মাৰ্গ-দৰ্শক) হৈ আছে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, মইতো সন্মুখত তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াই আছো। কল্পই-কল্পই নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰোঁ। পাৰলৌকিক পিতাই কয় - মই নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ - তোমালোক সন্তানসকলৰ সহায়ত। সহায় আগবঢ়ালে তেতিয়া তোমালোকেও পদ পাবা। মই কিমান শ্ৰেষ্ঠ পিতা হওঁ। কিমান বৃহৎ যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিছোঁ। ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী তোমালোক সকলো ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকল ভাই-ভনী হোৱা। যিহেতু ভাই-ভনী হৈছা গতিকে স্ত্ৰী-পুৰুষৰ দৃষ্টি সলনি হৈ যাব লাগে। পিতাই কয় - এই ব্ৰাহ্মণ কুলক কলংকিত নকৰিবা, পবিত্ৰ হৈ থকাৰ যুক্তি দিয়া হৈছে। মনুষ্য কয় - এয়া কেনেকৈ হ'ব? এনেকুৱা হ'বই নোৱাৰে, একেলগে থাকিব আৰু জুই নালাগিব! বাবাই কয় - মাজত স্তান ৰূপী তৰোৱাল থকাৰ বাবে কেতিয়াও জুই লাগিব নোৱাৰে, কিন্তু তেতিয়া যেতিয়াহে দুয়ো মনমনাভৱ হৈ থাকিব, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকিব, নিজকে ব্ৰাহ্মণ বুলি বুজিব। মনুষ্যইতো এই কথাবোৰ নুবুজাৰ কাৰণ হুলস্থূল কৰি দিয়ে, তোমালোকে গালিও শুনিবলগীয়া হয়। কৃষ্ণক জানো কোনোবাই গালি দিব পাৰে। কৃষ্ণ এনেকৈ আহি গ'লে তেতিয়া বিদেশৰ পৰা একেবাৰে উৰাজাহাজেৰে দৌৰি আহি যাব, ভিৰ হৈ যাব। ভাৰতত ক'ব নোৱাৰি কি যে হৈ যাব।

ভাল বাৰু, আজি ভোগ আছে - এয়া হৈছে পিতাৰ ঘৰ আৰু সেয়া হৈছে শহুৰৰ ঘৰ। সংগমত সাক্ষাৎ হয়। কিছুমানে ইয়াক যাদু বুলি ভাবে। বাবাই বুজাইছে যে এই সাক্ষাৎকাৰনো কি? ভক্তি মাৰ্গত কেনেকৈ সাক্ষাৎকাৰ হয়, এই ক্ষেত্ৰত সংশয় বুদ্ধিৰ হ'ব নালাগে। এয়া হৈছে নীতি-প্ৰথা। যিহেতু শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰ সেয়েহে তেওঁক স্মৰণ কৰি ভোগ আগবঢ়োৱা উচিত। যোগত থকাতো ভালেই। বাবাৰ স্মৃতি থাকিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) নিজক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী বুলি বুজি পৰিপক্ক পবিত্ৰ ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। কেতিয়াও নিজৰ এই ব্ৰাহ্মণ কুলক কলংকিত কৰিব নালাগে।

(2) পিতাৰ সমান নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী হৈ নিজৰ দায়িত্ব-কৰ্তব্য পালন কৰিব লাগে। আত্মিক সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: সেৱাৰ প্ৰবৃত্তি থাকিও মাজে-মাজে একান্তবাসী হওঁতা অন্তৰ্মুখী হোৱা চাইলেন্সৰ (শান্তিৰ) শক্তি প্ৰয়োগ কৰিবৰ বাবে অন্তৰ্মুখী আৰু একান্তবাসী হোৱাৰ আৱশ্যক। কিছুমান সন্তানে কয় - অন্তৰ্মুখী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ বা একান্তবাসী হ'বলৈ সময়েই নাপাওঁ কিয়নো সেৱাৰ প্ৰবৃত্তি, বাণীৰ শক্তিৰ প্ৰবৃত্তি বহুত বাঢ়ি গ'ল কিন্তু ইয়াৰ কাৰণে একেলগে আধা ঘণ্টা বা এঘণ্টা উলিওৱাৰ সলনি মাজে-মাজে অলপ সময়ও যদি উলিওৱা তেন্তে শক্তিশালী স্থিতি হৈ যাব।

স্লোগান: ব্ৰাহ্মণ জীৱনত যুদ্ধ কৰাৰ সলনি আনন্দোৎসৱ কৰা তেতিয়া কঠিনো সহজ হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!